

[Kirsten Jacobsen]

Det finder Fremskridtspartiet fuldstændig uacceptabelt.

En anden ting, som jeg godt vil henlede boligministerens opmærksomhed på, er de bestemmelser, som handler om indfrielse af forfaldne prioriteter. Her siger man 40 pct. og 10 år. Når man tænker på alle de tvangsauktionsproblemer, vi har hængende over hovedet, kunne det jo godt være, at man skulle overveje, om man ikke på dette punkt kunne afhjælpe nogle af tvangsauktionerne. Det sker mange gange, at man har nogle højforrentede lån. Kunne man få lov til at erstatte dem med nogle lavere forrentede lån inden for 80 pct., som man har til ejerskifte, kunne man måske få boligydelsen nedsat for nogle ganske bestemte grupper, som er så hårdt spændt for, at jeg synes, vi må gøre alt inde i dette hus for at hjælpe dem bedst muligt. Det vil jeg gerne have at vi diskuterer i udvalget for at se, om ikke vi kunne blive enige. Når det kun drejer sig om, at man skal ombytte eksisterende lån, er der ingen rimelighed i at have en så snæver grænse, for det drejer sig jo ikke om at skabe et øget forbrug eller noget som helst andet, men om at få en lavere boligydelse. Det mener jeg da ikke nogen som helst kunne være imod.

Så har jeg et spørgsmål til ministeren. Det drejer sig om regnskabsaflæggelsen i § 89, stk. 2. Hvordan kommer det til at forholde sig med hensyn til udenlandske selskaber, som etablerer sig i Danmark, hvis man i denne realkreditlov stiller ganske bestemte krav til regnskabsaflæggelse osv.? Vil man også kunne stille de krav over for udenlandske selskaber, som egentlig er hjemmehørende i helt andre lande, for ellers vil det efter min mening virke konkurrenceforvridende.

Og må jeg så bare til slut sige, at vi vil arbejde positivt med disse forslag i udvalget. Vi vil som sagt støtte alle de tiltag, som rummer liberaliseringer, og bortset fra det ene punkt, som skærper straffebestemmelserne, vil vi gå imod alle skærpelser af loven.

Jørgen Estrup (RV):

Alle, der har været tæt på udarbejdelsen af dette lovforslag, ved jo, at det er en vanskelig sag. Der er flere betænkninger, som ligger til grund, det har været et vanskeligt lovforberedende arbejde, høringen er omfattende osv. Sådan bør det vel egentlig også være; når vi har

fat i noget, der svarer til omkring en tredjedel af vores kreditmarked og i hvert fald den vigtigste kreditkilde her i landet, så er der selvfølgelig nogle særlige hensyn at tage. Det skal tage tid, det skal være ordentligt gennemarbejdet.

Og i denne sag er der desuden mindst tre afvejninger, der skal foretages. På den ene side skal vi have fuld sikkerhed for, at det realkreditsystem, vi kender, og hvis troværdighed og sikkerhed vi bygger meget på, bevares. På den anden side skal der tages nødvendige hensyn til den finansielle brancheglidning, vi kender, så realkrediten kan tilpasse sig. Og endelig er der altså en økonomisk politik, som må passes ind i det.

Det er ikke nogen let sag, og derfor skal hverken minister eller regering have utak for, at det har taget tid; tværtimod vil jeg gerne komplimentere ministeren med det, som jeg synes er et vellykket resultat. Jeg tror også, at udvalgsarbejdet vil kunne bekræfte, at man faktisk er landet på noget, som vil kunne være os til stor glæde i de kommende år og med en indbygget mulighed for tilpasning, som gør, at denne lovgivning ikke forældes i løbet af kort tid.

Udgangspunktet er jo tilpasningen til EF's første samordningsdirektiv, og den frist, vi har, er 13. december 1989; derfor skal behandlingen ske relativt hurtigt. Men deri ligger jo også de to hensyn, som vi er nødt til at tage til branchen: på den ene side en øget konkurrence fra finansielle virksomheder i EF-regi, på den anden side øget dansk konkurrence fra den brancheglidning, vi kender på den hjemlige front. Og her er man altså landet på den helt nødvendige nyskabelse, at realkreditinstitutter fremover er aktieselskaber, og at man også åbner muligheden for at omdanne de eksisterende realkreditinstitutter. Det er nødvendigt.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Baadsgaard i, at betingelsen selvfølgelig er, at der ikke sker nogen udlodning, og jeg mener også, vi har fået bekræftet, at den betingelse er til stede. Men vigtigt er det altså, at vi kan bevare den ekspertise og den lange tradition for et sikkert kredit-system, som vi har. Det er til gavn for det danske samfund, men det er altså også en eksportfaktor.

I den forbindelse må man sige, at de to hensyn, vi skal tilgodese, altså er sikkerheden og hensynet til den økonomiske politik. Det er klart, at man i relation til sikkerheden tager fat